

være aldeles urimeligt her at gaa til de strengeste Forholdsregler. Men hertil kommer yderligere de Ord, der staa i Valgloven: „den, som ved Dom er funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling“. Der er her to Punkter, der holdes frem. Det Første er, at En er funden skyldig ved Dom, og det Næste er, at den offentlige Mening har den Følelse overfor det, Vedkommende er dømt for, at det er en vanærende Handling. Nu vil jeg spørge overfor det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgfreds (Høgsbro) hvormange Mennesker han tror, der ere her i Landet — der kan jo ikke foretages nogen almindelig Afstemning —, som efter den hidtidige Udsvikling ville finde, at den Mand, der tror, at der ved Overighedens Fremgangsmaade er sket nogle af hans Medborgere Uret og derfor indgaar med en Klage, derved begaar en Handling, der bør stemples som en vanærende Handling. Det er meget muligt, at til Opretholdelsen af Loven ere Domstolene nødsagede til at skride ind, for at holde deres Embedsmænds Agtelse oppe. Dertil ere Domstolene nødsagede; men endnu befinde vi os i en saadan Stilling, at Forholdet imellem Embedsmændene og Befolkningen ikke er et saadant, at de ere groede sammen som to Parter, der støtte hinanden og staa Laft og Brast med hinanden. Under saadanne Omstændigheder kan man ikke skride til at stemple en saadan Handling, fordi den staa i Strid med Loven, som en vanærende Handling.

N. Hansen: Jeg skal blot ligeoverfor for det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgfreds (Høgsbro) sige, at jeg ikke har nævnt „visse Kredse“; thi da vilde min Hensigt til det ærede Medlem være ubestemt; men jeg har vistnok sagt: „en vis bestemt Kreds“, og jeg skal gjerne for Lydeligheds Skyld sige: „et vist politisk Parti“. Naar nu et saadant politisk Parti, efter hvad der er sagt mig, enstemmig har optaget en saadan Mand i sin Midte, maa det derved have erklæret, at han ikke kan have begaaet en Handling, der er vanærende i den offentlige Mening.

Formanden: Ved den nærmere Forklaring, som det ærede Medlem nu gav sine foregaaende Uttringer, stempler han sine egne Uttringer som ganske uberettigede. Jeg beder det ærede Medlem at forlade dette Punkt.

N. Hansen: Ja, jeg skal gjerne forlade dette Punkt; jeg tillod mig kun at sige, at det var min Mening. — Dernæst vil jeg bede de Herrer tage under Overveielse, at hvis jeg ikke feiler — jeg har imidlertid ikke Nagsdagstidenden ved Haanden; men hvis jeg feiler, kan det ærede Medlem oplyse mig derom — saa oplyste det ærede Med-

lem for Svendborg Amts 5te Valgfreds (Høgsbro) ved en tidligere Behandling af denne Sag, at det kun var af politiske Grunde, at han var imod Anekjendelsen af Sagds Valg. Feiler jeg, beder jeg det ærede Medlem berigtige dette, som jeg her kun har fremsat efter Samkommelsen.

Ville: Der er talt en Del om, at Højesteretsdommen skulde være endel vag, og at der i den kun var sagt, at den Vedkommende maatte „antages“ at have gjort sig skyldig i de og de Handlinger. Denne Dom foreligger jo trykt fra den forrige Betænkning, og jeg skal deraf kun oplyse et Par Steder, som ville vise ærede Medlemmer, at den Vagthed eller Ubestemthed, som de have troet at finde i Dommen, ikke findes deri, men at Dommen tværtimod udtrykker sig med den fuldstændigste Sikkerhed og Bestemthed om, at den Vedkommende haade har gjort sig skyldig i aabenbar falsk Klagemaal og har vidst, at han gjorde det. Der staa saaledes i Dommen om en af de Klageposter, som foreligge: „Da denne fornyede Klage, der er fremsført i Forbindelse med andre Klagepunkter, ikke blot maa betragtes som aabenbar falsk, men Tilkalte ikke kan have været uvidende om dens Urigtighed, og saaledes maa anses for forsætlig at have fremsført den for at føre Ministeriet bag Lyset, vil han ikke herfor kunne undgaa Ansvar efter Straffelovens § 226.“ (Afbrydelse). Der synes at være ærede Medlemmer, der betragte Udtrykket: „maa anses for forsætlig at have fremsført den“, som ubestemt og vagt, men maa jeg saa bede de Herrer at tage Sætningen for Dem og gjenmæle den, thi da ville De finde, at der ikke er noget som helst Ubestemt eller Vagt deri, men at Dommen etablerer de to Ting som ubetinget givne: for det Første, at Klagen er aabenbar falsk, og for det Andet, at han ikke kan have været uvidende om dens Urigtighed, og af disse to med den fuldstændigste Bestemthed henhætte Sætninger drager Dommen derpaa følgende Slutning: „og saaledes maa anses for at have fremsført den for at føre Ministeriet bag Lyset.“ Dersom dette skulde anses for ubestemt eller vagt, maatte de $\frac{9}{10}$ af den Art judicielle Udtalelser blive vage eller ubestemte. Der findes lidt længere nede paa samme Side en anden Udtalelse. Der staa nemlig: „Der findes imidlertid heretter tilstrækkelig Føie til at statuere, at Tiltalte, der selv har henvist til Straffelovens § 130 som formentlig overtraadt, maa have været sig Urigtigheden af den fremsførte Klage bevidst.“ (En Stemme: „Maa have“). Ja, „maa have været sig Urigtigheden bevidst“; det er netop det, som der dreier sig om. Retten udtaler det ikke som tvivlsomt, om han har vidst det, men erklærer, at den har „tilstrækkelig Føie til at statuere“, at han „maa have været sig det bevidst“, og jeg tror ikke, at de Herrer kunne betragte dette som noget vagt Udtryk. Der findes et tredje Udtryk af samme